

Kiadóhivatal:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide ezimezendők az előfizetési pénzek, hirdetések és nyilvántári közlemények.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt
Félévre 2 "
Negyedévre 1 "
Egyes szám ára 10 kr.

SOMOGYI UJSÁG

MEGYEI- és HELYI-ÉRDEKŰ, VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: szombaton.

Felelős szerkesztő: Noszlopy Tivadar.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Zárda-utca 17.

Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.

Bérmertetlen küldeményt nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza nem adunk.

Előfizetési felhívás!

Felkérjük a t. olvasó közönséget, hogy lapunkra a mennyiben előfizetéseiket még meg nem tették volna, azt mielőbb be- küldeni sziveskedjenek. Lapunk minden hé- ten egyszer, szombaton jelen meg úgy, hogy vasárnap a vidéken is mindenütt olvasható legyen. Előfizetési ár egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Jegyzők és tanítók lapunkat 3 frtért fél- évre 1 frt 50 krért kapják. Az előfizetési összeg a kiadóhivatalba (Teleky-utca 9. szám) küldendő.

A „SOMOGYI UJSÁG“

kiadóhivatala.

A mi asszonyaink.

Néha egy kis táncz, egy közva- csora, filléres befizetéssel néhány kö- rüthordott gyűjtő iv — filléres ada- kozással és készen áll az összeg, hogy a mi jótékonyaságra egyesült asszonya- ink árvákat nevelhessenek, szűkölkö- dőknek télen át faneműt, élelmezést nyújthassanak, szegény iskolás gyer- mekeknek, elaggott szegényeknek meleg levessel enyhítsenek sanyaruságos álla- potaikon.

Összetartás, minő hatalom rejlik e szó fogalmában! Ahol meg van, csodákat képes művelni, mert magával hozza egyuttal az eredményt is.

Ez a nagy igazság bebizonyult már nem egyszer, kicsiny és nagy dol- goknál egyaránt kijut neki jelentékeny szerepe; és hogy csodával határos eredményt képes létre hozni — bebi- zonyult legközelebb, midőn derék asszo- nyaink az árvaház javára az első es- tély létesítésén fáradozva, ilyen kis helyen 1372 frt 34 kr. tiszta jövede- lemig föl tudtak vergődni.

Boldogan számitgatták össze más- nap a begyűlt pénzt és ragyogó arc- czal nyújtottak egymásnak kezét a to- vábbi egyesülésre.

Minő jó érzés is az, ha jót tehet az ember!

És minő ártatlan, jámbor képpel, ugyszólván játszva történik mindez. Össze hordogatják jó lélekkel a sok jó falatot házi tűzhelyükről, hogy a közjó oltárára áldozatul vigyék; mellé állítják szép leánykáikat, hogy kínálgassák a filléres árú szabott apró adagokat, a leöntő borocskával együtt. Derült arc- czal nyújtják, derült hangulattal tes- tik, veszik; közbe egy kis táncz, néha tombola — és a nélkül, hogy vala-

kinek nagyon erejére esnék, szépen elő álltaz eredmény. Csak egy kis jó szív és összetartás kellett hozzá, egy- kis kölcsönös bizalommal fűszerezve.

A közvacsora különösen jó gon- dolat mindig, mert hiába, ahol a nők tyukkal, kaláccsal édesgetik az em- bereket, ott legelőbb elő áll az ered- mény.

Az ilyen házias megvendéglés- nek gyorsan híre futamodik és olyan is fölmelegszik tőle, aki már a tán- czért és talán a szép szemekért sem volna már hajlandó megszokott élet- rendjét megszakítani.

Igy azonban egyet gondol, amit sétája közben látja, miként szaporodik lassankint az elemőzsina, a helyett, hogy tovább dideregne az utcákön- baze felé indul, szépen eligazítja nyakkendőjét, fölrántja diszes fekete öltönyét és az 50 kros befizetéssel is kibékülten, egy istenneki-vel csatla- kozik az előtte haladókhöz.

Nincs is oka aztán elhatározását megbánni, mert a szeretetreméltóság befonatva észre sem veszi, mikor kö- zeledik ébren, a reggel felé. Másnap meg is vallja, hogy bizony — nem bánta meg.

Nemsokára követte a levesosztó jótékony nőgyűlet estélye, nem két- kedtünk, ott is a hasonló eredmé- nyről, hölgyeink buzgó fáradozásáért.

Haladjanak is tovább a jótékony- ság útján, melyet jó szívük nekik ki- jelölt, sok nyomor lappang a társa- dalom fölszine alatt ... boldog aki jót művelni képes és nemes lélek- re vall, ha ebben örömet találja.

A pénzügyminiszter rendeleté- leg megállapította, hogy jövőre a pénz- ügyigazgatóságok saját hatáskörükben föl- fogadják a pénzügyi legénységet s kine- vezik a pénzügyi főlvigázokat és szem- lészeket a hivatalszolgákat s vámhivatali adóhivatali és kezelési gyakornokokat segélydíjjal, vagy a nélkül. Mindez állo- másokat szabályszerű pályázat után töl- hetik be és a szóban forgó állásokra nézve az áthelyezés, állomáscsere, véglegesítés és lemondás iránt is saját hatáskörükben intézkednek.

Az új főszolgabírók. A febru- ári közgyűlésen betöltendő főszolgabírói állások közül az igali-ra a járási értekez- let egyhangulag Trombitás Mihály vármegyei I. aljegyzőt, e kiváló munkás tisztviselőt jelölte. E tárgyban a követ- kező jegyzőkönyv vétetett föl:

Jegyzőkönyv. Felvételzett Szillban 1893. évi jan. hó 20-án az igali járás tör- vényhat. biz. tagjai által megtartott ér- tekezleten.

Jelen voltak:

Sárközy Béla, Gaál Gyula, Rich- nyovszky Mihály, Hencz Gyula, Hencz Ödön, Hencz László, Gacsinger Flórián, Bacsay Ferencz, Löwensohn Gyula, Spit- zer Mór, Hayden Ferencz, Gruber Imre, Petrók Gyula, Karay József, Finta János, Tabak Pál, Gábor Pál, Szűts János, Nöt- hig János, Szabó József.

Elnöknek Sárközy Béla ur jegy- zőnek Petrók Gyula egyhangulag megvá- lasztván, elnök ur a gyűlést megnyitja s felhívja a t. h. biz. tagokat, miszerint az igali járás főszolgabíró állása f. hó februári gyűlésen választás útján betöltendő lévén, kit óhajtanak mint jelöltet ezen állásra ki- jelölni?

A jelenlevők egyhangulag Trom- bitás Mihály megyei I. aljegyzőt óhajt- ják az igali főszolgabírói állásra kijelöl- ni. Elnök ur kijelenti, hogy Trombitás Mihály ur jeleltségét az értekezlet egyhangulag, mint határozatot, kimondja s ezen hatá- rozatról úgy a m. főispán urat, mint a jelöltet értesíteni véleményezi a mai na- pon felvett értekezlet jegyzőkönyvének kivenetával.

Elnök ur ezen felül jelenti, hogy Bertalan Alajos távirat, Csik Gyula pedig levél útján értesíti az értekezletet, hogy elfoglaltságuk miatt az értekezleten meg nem jelenhetnek, hanem jelöltjük szintén Trombitás Mihály. — Egyéb tárgy nem lévén a jegyzőkönyv hitelesítésére Gaál Gyula és Bacsay Ferencz urak felkérve a jegyzőkönyv lezáratt azzal, hogy ezen határozat a lapokban közhírré tétessék. Kmfnt.

Sárközy Béla elnök, Gaál Gyula, Bacsay Ferencz, Petrók Gyula jegyző.

A tabi értekezleten pedig e hó 18-án Bernáth Kálmán árvsz. ülnök személyében történt megállapodás, — a kinek szintén nem lesz ellenjelöltje, miután dr. Szupics Dezső tabi ügyvéd, a kit többen föllép- tetni akartak, kijelentette, hogy ő nem lép föl. A csurgói főszolgabíróságra pedig Kaeskovich Lajos h. főszolgabíró szintén egyhangu megválasztás elé néznek.

A rangsor. Az igazságügyminisz- térium közzé teszi a törvényszéki elnökök járásbírák, ügyészek, albírák, alügyészek, jegyzők, aljegyzők, telekkönyvvezetők, tör- vényszéki irodaigazgatók, irodatisztek és írnokok rangsorát, megjegyezvén, hogy mindazok, a kik a rangsort magukra nézve bármely oknál fogva sérelmesnek tartják, szabadságunkban áll a rangsor ellen annak közzétételétől számított harminc napon belül saját közvetlen felügyeleti ható- ságuk útján fölszólalni. A rangsorból, mely az 1893. évi december 31. napjának meg- felelő állapotot tüntet föl, közöljük a kö- vetkezőket:

A törvényszéki elnökök közül hét- nek kuriai bírórangja van, ötvenhét pe-

dig a VI. fizetési osztályba tartozik. Törvényszéki bíró, járásbíró és ügyész a múlt év végén összesen 1036 működött. Ezek közül huszonhétnek királyi táblai bírói, illetőleg főügyési helyettesi rangja van, huszonkettő a VII. és 987 a VIII. fizetési osztályba tartozik. Albíró és alügyész 924-et mutat ki az összeírás. A jegyzők közül az I. fizetési fokozatban van 25. II.-ba 153, az aljegyzők közül az I. fizetési fokozatban 28, a II.-ban 478. Telekkönyvvezető a IX. rangosztály második fizetési fokozata alá tartozik 4, a harmadikba 67, a X. rangosztály első fokozatába 63, a másodikba 61 s a harmadikba 74. A 349 segédtelekkönyvvezetőt mind ugyanama rangosztályba s fizetési fokozatba sorozták.

Jókai ünnepély.

Valami ünnepies, valami szokatlanul komoly hangulat uralg. Magán házakon, középületeken trikolort lenget a szél; az utcák ritka mozgalmas képet nyújtanak. Ünnepel a vármegye.

Előkelő, nagy és fényes publikum tölté meg színültig a vármegyeház exotikus növényekkel feldíszített nagytermét a hó 20-án, szombaton. A haza legnagyobb költője iránt rőtta le egy vármegye az elismerés adóját.

Somogyvármegye közszeretben álló alispánja, Maár Gyula nyitotta meg a feledhetetlen, kedves ünnepélyt, a következő rövid szavakba foglalt, lendületes, zajosan megéljenzett beszédben:

Tisztelt Közönség!

Somogyvármegye első volt a törvényhatóságok között, mely a múlt évi februári közgyűlésében történt indítvány folytán elhatározta, hogy Jókai Mórnak, a halhatatlan nagy írónak, ki egymaga alkotott egy irodalmat, félézázados jubileumát megünnepeli.

E célból az alispán elnöklete alatt egy bizottságot küldött ki, mely az ünnepély megtartására jelen alkalmat állapította meg.

A „SOMOGYI UJSÁG“ TÁRCZÁJA.

A katona ismerkedése.

Egyik legközelebbi gyakorlaton történt, hogy a kaposvári honvédbakák menet-gyakorlatra X községbe rándultak át, ahol a falu előtt tartották déli pihenőjüket. Elfáradva a hosszú uttól, mindenki örült, hogy leheveredhetett, de nem a kadét-káplár Gyuri. Kapja magát bemegy a faluba, széplánylátóba. Hétköznap levén, a falusi szépségek nem igen láttaták magukat, s így Gyuri a koresmárosnétől tudakozódott egy lejátszandó kaland hősnője iránt. A furfangos koresmárosné szíve megesett, és azt tanácsolá neki, hogy menjen itt a másik utcába a „zöldsalugáteres“ házba Bimbóékhoz, otthon van az Eszti leányuk, aki olyan szép, hogy hetedhét országban sem találni párját. Gyurinak se kellett több; rögtön átfut a Bimbóékhoz s egyenesen azzal állít be, hogy itthon-e az Eszti?

Az Eszti nem volt odahaza, de otthon volt az anyja egy másik öreg asszonnyal, akik el nem tudták gondolni, hogy minek keresheti az ő Eszti-kéjüket egy ismeretlen katona, amiért azután Gyurit mindenféle keresztkérdésekkel fogták két tűz közé. Gyuri ismerve a nők közlékenységét, nemcsak hogy hősiesen állta ki az ostromot, hanem kiterő feleletei által azt is megtudta, hogy Eszti mikor volt Pesten, mikor és meddig feküdt az üllei-uti barakk-kórházban, és hogy itthon sokszor beszélt katonákról,

Időközben az országos jubileum megtartván, az oly fényesen sikerült, mikép az ugy a nemzethez, valamint a nagy férfinhoz egyaránt méltó volt.

A mi ünnepélyünk egy levél akar lenni azon érdemkoszorúhoz, melyet a nemzet hálája és elismerése font a nagy szellemi munkásságnak.

Ezért szívből üdvözlöm a tisztelt közönséget és az ünnepélyt megnyitom!

Aztán Végh Endre gimnáziumi professor olvasta fel Jókairól írt szép tanulmányát a közönség éljenzése közt. Majd Psik Andor szavalta el szónoki hévvel Schäffer József városi tanácsosnak ez alkalomra írt ódáját. A közönség megéljenezte s tapsolt sokat. Végül a főgimnázium énekkara énekelte el a „Szózatot“ és a „Hymnuszt“ melyért a publikum élénk tapsokkal jutalmazta úgy az ifjúságot, mint derék vezetőjét, Tittel tanárt.

A szép s valóban nagyon sikerült ünnepély végén alispán ur köszönetét fejezte ki a megjelent közönségnek.

Az ünnepélyen a társadalom minden osztálya képviselve volt. Igazán megmagyarázhatatlan, hogy az ellenzéki képviselők e nemzeti ünnepen — legnagyobb valószínűség szerint — politikai okok miatt távollétükkel tüntettek.

A közönség soraiában ott láttuk: Talián Gyula főispánt, Csépan Antalt, Vésseyeket, Dorner Zoltán törv. elnököt, Roboz István szerkesztőt, Ujváry Ferencz apát-plebánost, Mathis pénzügyigazgatót s a katonai tisztikart Schrammel ezredes vezetés alatt.

Az ünnepség rendezőinek igazán szívből gratulálhatunk. (Mm.)

Az iparos-pálya.

A kultusz miniszterium ki-ki bocsát olykor egy ukázt... Szegény ember szíve össze szorul, szegény sorai tanulni vágyó ifjak szeméből kiesordul a fájó köny... Fölszórólták a tandíjat...

Régi nóta, igaz nóta, hogy minden ember fiából „ur“ nem lehet. Nem is kell,

hogy az legyen... Van pálya elég, sok, a melyen tisztességes munka árán becsületet, társadalmi pozíciót, esetleg vagyont szerezhetni. Ott az áldásos kereskedői, itt a szép iparos pálya... Szorgalommal, kitartással mindkettőn boldogulni lehet.

Hajh, de hova tűnt az a kor, az a szép, az az áldott, patriarchalis idő, midőn az apa bizalommal adta fiát mestersegre, iparos pályára... Ma csak vagyonos ember teheti ezt, mert az annyira emlegetett alkonyodó század vége egy furcsa divatot szült.

Különös szokás honosult meg némely iparosaink körében. Az iparos tanoncok apjával szerződést kötnek. Fizet az apa évenként 100 usque 180 frtot a mesternek, ki a fiut két esztendőre, ha tud valamit, ha nem, felszabadítja. s egy-egy mester foglalkoztat 8—10 inast, mellettük egy jól rosszul javadalmozott segédet. Így könnyű megélni. Ezekből a tanoncokból válnak aztán a társadalom nyomorékjai. A legszerencsétlenebb emberek ezek. Különösen nálunk Kaposvárott honosult meg ez a józan észszel ellenkező rít szokás.

S hogy az illetékes körök figyelme az ilyen fontos, rendkívül komoly dolgokra ki nem terjed megmagyarázhatatlan.

Még nincs késő. Még tapintattal, erélylyel oda lehet hatni, hogy ez a vizsgás állapot megszűnjék s hogy ez így legyen, majd nem a társadalomnak a kötelessége.

Hisszük, hogy az illetékes hatóság kellő energiával oda fog törekedni, hogy ez a súlyos baj operálva legyen.

Íródiák.

HIREK.

— Kinevezések. Baesik Sándor dr. kaposvári kir. törvényszéki aljegyzőt az igazságügyminiszter a veszprémi törvényszékhez jegyzővé nevezte ki. — Gács Károly kir. törvényszéki díjnok a tabi kir. járásbíróshoz írnökká nevezetett ki.

hogy addig savanyu a szőlő, míg azt el nem éri.

Egész bizalmasan köszönti Esztikét, aki egész meglepetéssel kéri a katonától, hogy mit akar?

— Semitem galambom, — vágja neki oda Gyuri. — csak meg akartam látogatni, mint régi jó és szép ismerőst.

— Engem? — mondja csodálkozva Eszti, — hisz én nem ismerem; honnan ismer maga engem?

— Honnan? Nézzem csak meg jobban, nem emlékszik rám?

— Nem én, sohase is láttam, — mondja a kis leány irulva-pirulva.

— Dehogyan nem, gondolkozzék csak egy kissé kedvesem, majd eszébe jutok. De akár meddig gondolkozott volna Eszti, sohase jutott volna eszébe, hogy Gyurit valaha ismerte.

— Nézd csak meg — mondja Bimbóné — hisz ez az ujfalusi Bogó Miska.

— Nem az bizony, hisz az már nem katona.

— De ez a katona téged Pestről ismer, mondja a szomszédasszony.

Pestről? — Nem emlékszem rá, hogy valaha láttam volna.

Faggatja Gyurit, mondja meg hát kicsoda, de ez csak mosolyog és engedni találgaatni kiletét.

Egyszer csak Bimbóné homlokára üt egyet, megláti Esztit s elkiáltja magát:

— Tudom már! Hisz maga volt az, aki egyszer egy este, mikor Pestre értünk a „komportablí“ ajtaját becsukták, ugy-e emlékszel-e még rá Eszti, hogy egy legény csukta be a „komportablí“ ajtaját?

kikkel ott az ablakon keresztül kötött ismeretséget. Ezt felhasználva, ő is azok közül valónak mondta magát, akiről Eszti beszélt. Amint így beszédközben a szomszédasszony jobban szemügyre veszi Gyurit, elkiáltja magát:

— Komámasszony, hisz ez a Bogó Miska.

— Az hát! — vágott bele Gyuri, — hát még csak most ismernek meg?

— De hiszen az régen meghalt, — erősíté Bimbóné.

Jaj, de nem az idevaló Bogó Miska ám, hanem ez az ujfalusi Bogó Miska. — kardoskodik a szomszédasszony.

— Persze! — mondja Gyuri egész komolyan.

— No akkor szaladj hamar Pista, — mondja Bimbóné kis fiának, — hívd hamar haza az Esztikét, ott van a kertben.

Gyurinak erősen vert a szíve a szép ismeretleneli találkozás vágyától. Csinosította magát és gondolkodott, hogy mikép vágja majd ki magát a lány előtt, mert az öregekkel csak könnyen elbánt de majd a lány! Szerepét most már folytatni kell; beleesett. Még maga sem tudta, hogy mászik majd ki a hinárból.

Nemsokára meg is érkezett Eszti, a várvavárt régi ismerős, mezitláb, háziasan öltözve, mint falun szokás; bizony ruhája nem a legjobb benyomást tette az emberre, de szemei olyanok voltak, hogy a legajátosabb jezsuitát is kálomistává tudták volna változtatni.

Gyuri nem tartozik azok közé, akik a külsőre sokat adnak, hanem azt tartja,

— **Somssich Andor** nagybirtokos, mint részvétellel hallottuk veszélyes betegségbe esett úgy, hogy Budapestről dr. Kétly Károly egyetemi tanárt táviratilag hívák a beteghez. Örömmel jelentjük azonban t. olvasóinknak, hogy közéletünk e jeles embere minden veszélyen túl van már s nemsokára teljesen felgyógyul.

— **Kisdödő megnyitja.** A legnagyobb esendben, minden ünnepélyesség mellőzésével nyitattott meg Marczaliban f. hó 15-én a községi kisdödő, a melynek vezetésére Melhárd Róza, Melhárd marczali-asztalos mester kitűnő gyakorlati képzettséggel bíró leánya választottott meg a felügyelő bizottság által. Ez intézet rég érzett hiányt pótol a községben és áldásos befolyással lesz a gyermekek nevelésére, a mely eddig különösen a földmives osztálynál igen szomorú, elhanyagolt állapotban volt. Az intézet a legjobb előjelek között kezdte mely működését. Felügyelő bizottságának élén, a melyben a város intelligens eleme nagy számban van képviselve, Adám János esp. plébános áll, a lelkes tanügy barát. Anyagilag pedig alig került az intézet a városnak valamibe, mert a Marczaliban előbb virágozva fennállott és működését később partolás csökkenése folytán beszüntetett kisdödő-egylet, a mely felekezeti külföldiség nélkül a város intelligenciájának tagjaiból állott, tulajdonát képező házát és évek során át gyűjtött, valóban gazdag felszerelését a városnak ajándékozta a kisdödő céljaira. Elismerésért méltó nemes családokat, a mely önmagában lelki jutalmát. A város az így nyert házat eladta és megvette az előbb esendőlaktanyául szolgált remek épületet, a mely az óvoda céljainak is megfelelőbb volt a régi szűk helyiségekkel bíró házával, Isten áldása legyen a kicsinyeket őrző intézetnek.

— **A karádi bál,** mint lapunknak írják, igen jól sikerült e hó 16-án: igazi jókedv uralkodott, úgy, hogy a vendégek reggel 6 órákor kezdtek csak széledni. Jelen voltak: Finkey Gyuláné, Körmendy Józsefné, Reiszner Ferenczné, Schöpf Ödönné, Székely Lajosné, Pálok Lajosné,

— **En hát, no lám, hogy ismernek** — mondá Gyuri.

— Arra emlékszem, hogy legény volt ott, de sötét volt, a képét nem láthattam — szólta Eszti.

— Pedig én voltam az kedves Esztikém. Lám, hogy megfélemezik a szegény emberről maga kis hamis; s átfogta derekát, a már-már barátságosodó leánykának.

— De hiszen akkor „paraszt” ruhában volt — mondá Esztike.

— Abba ám — erősíté Gyuri — hisz ez a katona ruha ugy kivetkőzteti az embert a formájából, hogy rám sem lehet ismeri. És a kópé mosolygott volna a bajusza alatt, ha nagyobb lett volna; a kis lány ekkor már nem idegenkedett tőle, leültette a tulipános ládjára és mindig csak azt kérdezgette, hogy kicsoda hát?

De Gyurinak terhére volt a két öregasszony, s azt ígérte, hogy négy szem közt még a nevét is megmondja.

— Menjen már ki édesanyám dagasztani, — hisz el kel a tézta egészen.

— Jól van no, — gyerünk komám asszony — hadd ismerkedjenek hát meg no.

Es Gyuri ismerkedett is a kis leánynyal és talán még most is ismerkednék, ha az az átkozott kürtös a sorakozót nem fujta volna.

De hát fujta, kegyetlenül erősen fujta, s Gyuri azzal a meggyőződéssel távozott, hogy de jó is, ha a — ha a konyhában dagasztják a kenyeret.

Tury Ákosné, dr. Vedress Mihályné, Zbinyovszky Miklósné, — továbbá leányok: Körmendy Elvira, Szeréna, Erzsike és Aranka, Finkey Julia, Lendvay Irma, Begedy Irén, Tury Ilona, André Elza, Zbinyovszky Krisztina.

— **Meghívó.** A kaposvári helyőrség tisztikara folyó évi február hó 1-én a Korona vendéglő nagy termében zártkörű táncestélyt rendez. Kezdeté 8 órákor. A hölgyek kéretnek, hogy egyszerű öltözkében jelenjenek meg. A meghívó-jegy belepítijeggyül is szolgál.

— **Nemes tett.** A következő sorokat vettük: Későn bár, de nem akarva, hogy feledékenységbe menjen a dolog, egy nemesített hozok nyilvánosságra. Egyszer, kataszteri munkálatom alatt történt, hogy Mernyéről haza utazván, kegyetlen zord időben, midőn a somogyvári jegenyefa alába értem, ottegy fa tövében egy embert pillantottam meg, az est sötétségében először összeresztentem, s kérdém tőle, hogy mit akar, mire az a nyomorult alak, kinek lábai rongyokba voltak burkolva, dideregve úgy szólt: én uram semmit sem — de nézze ezt a szép felső kabátot, a mi most rajtam van, ezt egy lovas ur adta magáról levette, midőn előbb mellettem ellovagolt, hogy meg ne fagyjak és azt mondta, hogy a faluba ha bemegyek ott még eszimat és vacsorát is kapok. S mint utóbb értesültem róla, mindez csakugyan megis történt, s ez a nemes lélek nem volt más, mint a somogyvári uraság gróf Széchenyi Imre. Adjon az ég sok ilyen nemes lelkű hazafit a hazának! Niklán, 1894. január 24. Korenika Miklós, földbirtokos.

— **A villanyvilágítás** e hó 20-án megkezdődött Kaposvárott, mint azt a Siemens és Halske előre hirdette is; több üzletben már elkészültek a huzalok bevezetésével s most ezekben valódi nappali fény van; különösen szép Stampfer férfiruha üzlete és Pataky Andor gyógyszerháza s több üzletek. A villanyvilágítás minden tekintetben igen czélszerű, mert bár valamivel többbe kerül a petróleumnál, de sokkal nagyobb világosságot ad, e mellett nem tűzveszélyes és egészségi szempontból is igen ajánlható; nincs meg az a kellemetlen szaga, a mi a petróleum lámpánál szokott lenni. Magánlakásokba is már sokfelé bevezették a huzalokat s még mindig egyre vezetik. Mindenesetre, a ki teheti nagyon helyesen cselekszik, ha lakásába is villanyvilágítást hoz be.

— **„Csendőrségi Közlöny”** czim alatt egy közrendészeti hetilap indult meg ez évben Nagy-Kanizsán, felelős szerkesztője Sölétormos György, társszerkesztője pedig Bátorfi Lajos a Zalai Közlöny szerkesztője. E lap, mint az eddig megjelent számok mutatják, oly szépen megfelel nemes hivatásának, hogy valóban hiányt pótol és a közönség jóindulatu támogatását igazán megérdemli.

— **Tűz volt** e hó 19-én, — a „Mezőgazdasági részvénytársaság” bérletéhez tartozó Magyar-Egresen, hol egy istálló égett el s benne 70 darab marha. A tűz gyújtogatásból eredt.

CSARNOK.

Kétes öröm.

Köszöntelek meleg sugár
Hívd már az életet,
Útítsd, vidítsd csókjaiddal
Az ellankadt lelkeket,
Annyi benn a szép ígért:
Élet, remény, új virány,
Mire mindent élni hívsz,
Hol is ébredsz talán!

A patak már elvettette
A jég pánczolt s szerteszét

Látom nyilni nefejejtsek,
Ibolyák szép kék szemét,
Enyhe szellő emlegeti
A viruló déli tájt,
Illatos légben fürödve
Hallom már a csalóganyt...

Alkonyodik, zord áramlat
Szét úzi a képeket,
S a bucsuzó naptól kérdem,
Mi való, mi képzeltél?
Nem-e az lesz a való majd,
Mi sugáradon fakadt —
A ridegség zord lehelétől
Vége lesz egy percz alatt.

Tükörtörmelékek.

Irta és felolvasta a csurgói önk. tüzoltók estélyén
Szaák Lujza.

Szent karácsony estén.

Szent karácsony estén
Mondjatok éneket!...
Ekkor volt az, hogy az angyal
„Örömet” hirdetett!
Örömet a föld népének,
Mely igába nyögve
Remény nélkül, öröm nélkül
Bolyongott a ködbe!
Szent karácsony estén
Egy csillag tűnik fel:
Vele van az örök Isten,
Vele van a néppel!
Ez a csillag szabadságot
Hirdet a világnak,
Megégetve sugarával,
Kik útjába állnak!
Villámfénye össze
Tör bilincset, lánczot;
S fölemeli, kit a zsarnok
Föld porába lánczolt.
Emberiség szellemének
Fűzve égi szárnyat:
A leüptört földi féreg
Föl — magasra szállhat!
Karácsonyi csillag
Tündérfénye nélkül,
Földi pályának századokra
Mindinkább sötétből...
S tán maig se ismerők meg
Az új istenséget?
Emberiség dicsősége:
Testvériség téged!
Ez növelte itt föl
Azt a drága magvat,
Mely lombjával betakargat,
Ha kicsiny, ha nagy vagy!
S lehajlik a por fűhöz,
Hogy virágit szedje...
Egyenlőség égi fája,
Földbe gyökerezve!
Szent karácsony estén
Mondjatok éneket!
Öröme, hogy az Isten
Ilyen fát ültetett!
Nyuljon föl az égit ennek
Büszke koronája,
S a szabadság égő napja
Szórja fényét rája!

VII. kép. Szilveszter estélye falun.

Régi hagyományos szokás, hogy az év utolsó napján a falu fiatalága az árva-gyám házában gyülekezik össze, hogy az ő hivatalos felügyelete alatt bohóbbnál bohóbb ötletek, játékok mellett bucsuztassék el az ő évet és átlányzoljanak az új évbe.

Ilyenkor megjelenik az árva-gyám házában a falu eleje, a bíró, a jegyző, a plebános, tanító, segédjegyző és a földbirtokos osztály tagjai, az árva és nem árva leánykák közül dehogyan maradt el egy is.

Rendesen disznótörrel kötik egybe a Szilveszter ünnepét. A hosszú vacsora után megered a tánc, míg végre fél 12-órakor bekialt a gazdaasszony: A varázsgombócok készek! Az olóm felolvadt, a ki önteni akar, jöjjön a konyhára, mert elűtötte a fél 12-öt. A fiatalok alig várja a jelszót,

tódul ki felé az ajtóig, de örege apraja is követi nyomon kíváncsian nézve a jövő elé.....

A seprő, lapát, meszelő ott fekszik a pítvarajtóban, a ki boszorkánytáncot óhajt jární, az megkezdheti! A Lucza széket ki meri széjjel szedni? Hát az új évi pirosalmákat ki válogatja ki?! Az ő év szeméjét ki dobja ki háttal az udvarra?

Fiatala, örege a konyha felé siet, hogy a jövő leplel keresztül tekinthessen, ha pillanatra is.....

De nézzük csak a gombócokat! Kié vetődött a víz színére? Kié merült alá?

Volt kiabálás, ujjongás, gombóc-kapkodás, szemétsűrés. A Lucza-szék is pillanat alatt szét lett szedve, a piros almák felvagdálva, melyik férges, melyiknek van a magja ketté vágva?!

Az első varázsgombócot a mester kapta el ügyesen. Nagy volt a kíváncsiság a fiatalok között, melyik leány nevét rejti a gombóc? Vagy talán üres is lesz?

Nagy dolog az, ha valaki az első

varázsgombócot elkapja! Az az est késő leend és a régi szokás szerint a vendéglátás minden előnyeiben részesül s ha a gombócban nevet lelnek, a társaság azon tagja, ki a nevet viseli, s varázsgombóc elkapójával eljegyeztetik nagy ünnepélyességgel, jelöl, hogy az új évben nősül és férjhez megy az illető! S nem ritkán az a furcsa eset is megtörténik, hogy egymáséi lesznek! De ha üres gombóc vetődik fel, akkor agglegény vagy leány marad az illető. Így jósol a mester!

Nagy volt hát a kíváncsiság! A falu tanítója reményteljes, csinos fiú. De a barna leány szíve dobbant mégis legelőször! Hátha?!

Mutassa hát no, öcsém, mi van a gombócban? — kiált a türelmetlen házi gazda.

Mariska! Mariska lesz a menyasszony — kiáltanak fel mindnyáján.

Ezt úgy is tudhatuk volna előre, felelt felbigyesztett ajakkal egy sebzett szívű leányka.

De hol van Mariska hugom?! — keresi körültekintve a házi gazda.

A leány azonban eltűnt szem elől; a ház utolsó szobájában keresett menekedek a zajongó, éljenző vendégek elől. Azért a hamarosan összeállított násznép felkeresi, a leányok felvirágozzák, a házi gazda veszi át a nász szerepét s kikéri a leányt az örömszülőktől. Kezdődik a menyasszonytánc, mely az elmaradhatatlan eljegyzési csókkal végződik.

Teremt ücsce! szép pár! — fordul az öröm anyja felé a násznagy gyönyörködve a piruló leánykán, kit a boldog tanító ugyancsak megfogott.

Talán nem is kellene a szüretig várni kis hugom kötekedik az árvagyám a szép Maresával.

Ennek fele sem tréta, apjuk — mond elégtelenül a leány anyja, ki leánya jövőbelijének legalább is egy szép tanya birtokosát képzelte.

Sosse epéskedj, anyjuk! Az egész fiau népe jelenlétében lett menyasszonynya leányod, az övé a választás. Te sem anyád szívével szerettél meg engem, hanem a magadéval. No, nem úgy van-e, édes Túbám?! — kérdi boldogan az örömapa még mindig viruló lelete párjától.

Ezt az igazságot még a mama sem tudta megdönteni.

Fiainkban, leányainkban élünk újra — kiált fel az örömapa. De azért mutassuk meg édes anyjukom, hogy még mi is tudjuk a Kállai-kettőst.

Eljenek az öröm szülők — hangzott mindenfelől.

De már erre a házi gazda is beintette még mindig kint sürgölődő életépárját és „sohse halunk meg“ kiáltással a tánczolókat közt termett s imígy-amígy megforgatva

a helyre gazdaasszonyt két hatalmas csók czuppanása jelezte, hogy az új esztendőben nemcsak egy boldog pár készült a holtomig és holtáig megtartásához.

Mariskám, ne nézz rám, mert elég a lelkem, — mond a mámoros tanító az utolsó fordulónál magához ölelve a szép leányt.

Úti a tizenkettőt. Az ő év elmúlt! A tréfának vége! Ujra kezdhettünk a gombóc főzést, mert a kréta körül hiba történt! A varázsgombóc talmi volt! — mond fontos arccal a segédjegyző.

Talmi? Miért?! Hogy hogy?! Mi történt?! Az lehetetlen! Ezt még sohse hallottam! — közbekiáltások szakíták meg a segédjegyző beszédét.

Turpisság, nem más! — vág vissza a boszankodó tanító.

Engem ücsce, hogy nem az! Mig itt benn a menyasszonytánc járta, künn a gombóc víz meghűlt s a vízszint zsiréteget lepte el — amit forrás alatt nem vetünk észre — tehát a varázsgombóc meg volt zsírozva. azért vetődött fel vagyis azért lebegett a víz színén.

Ha-ha-ha! Hi-hi-hi! Hu-hu-hu! — nevetett örege apraja.

Zsiros gombóc! Talmi gombóc! Hogy még ilyen is megerhet?! Ki hitte volna?!

De hát ki zsírozhatta meg a varázsgombócot? — tanakodott az összegyűlt kupak tanács.

Nem akadt gazdája! — A menyasszony eltűnt. De sorsát senki el nem kerülheti: a mester szíve nagyot dobbant s elárulta a tettet.

Ha a gombóc talmi volt is, de a szerelem igaz! Ez a sors keze! — gondolá magában a mester.

Az ő év elmúlt! A tréfának vége! Vagy Maresa lesz a párom, vagy senki soha e világon! — mond mellé verve a mester.

Isten úgy segéljen! — fejezé be kettelteljesen a plebános. Az én áldásom készen vár benneteket édes fiam!

Hát csak keresd elő a párodat öcsém! — biztatá a tanítót a jókedvű örömapa.

A tanítónak volt ugyan gondja, míg eltűnt párját feltalálta, — de végre mégis csak előkerült és Viktor bandája mellett csakhamar elfeledték a talmi gombócot — az ő év tréfáját!

Az ő évből új év lett, a tréfából való!

Maresa és a tanító a következő farsangon egy pár lett s hushagyó-kedden együtt bucsúztatták el már a farsangot ugyancsak az árva-gyám rájuk nézve emlékeztetése házában.

No mester! Savanyu-e a kökény, a kökény? — kérdi a segéd jegyző.

Beszélhetsz már! Most rajtad a sor, majd meglátom, milyen bucsut tartasz?!

„Három éjjel, három nap.“!

Hohó öcsém, a juss az enyém! — mond a házi gazda. Várj egy kissé, legalább is addig, míg valaki egy talmi gombócot nem készít a te számodra is — — — jövő Szilveszter-éjjelen.

Vége.

EGYVELEG.

Törvényszék előtt.

— Vádolt, nős ön?

— Nem én! Nem is leszek.

— Látja, maga olyan okos ember és aztán mégis lopásra adta magát.

Nem vagy te ur.

Tíz forintot kért kölcsön a kanász az öregbéréstől. Midőn a kanász a pénzt megkapta, kérdi az öregbérést:

— Bátyám! Adjak-e erről írást? Az öreg béres pedig felel:

— Dehogy adj, hiszen nem vagy te ur!

Testvéries osztozás.

Az anya így szól fiához: fogd ez almát és oszd meg testvériesen Mariskával. — Mit tesz az, hogy testvériesen osztsam meg? — Az annyit tesz, hogy Mariskának add a nagyobb részt. — Akkor hát ossza meg Mariska, felelt a magát feltaláló ifjú óriás.

Lefőzés.

XIV. Lajos francia király egyik feleség udvaroncza így szól egyszer a királyhoz: „Látja felséged azt a kövér diplomát? Tudatlanságáról nagy könyvet lehetne írni.“ — „Az ön tudományából pedig, felelte a király, nagyon vékony könyvecske telne ki.“

Szerkesztői üzenetek.

M. J. Ujpest. Köszönjük, legközelebb hozzuk. A kért lap nem szűnt meg. Üdvözlét!

P. A. Prassics. Szíves soraidat megkaptam. A kéziratot köszönöm. Ama bizonyos ügyben kívánságod szerint fogunk intézkedni. Üdvözlét!

K. Miklós, Nikla. Szívesen várjuk! Üdvözlét! N. F. Szerdahely. Átadtuk a kiadónak. K... s Hugó Pécs. Ön így zöngi „kinos panaszaikat.“ Ide csipjük, hogy nyoma ne vesszék:

„Belemarkol szívtépő kezével
A zord tél-éj (?) százezernyi réme,
Magdaléna égő, bus szívébe
Rettentő (?) lelkebe
Az bizony,
Ó iszony!“

Egy itteni jónévtől sajtó-kereskedő megbízásból szabadon kérdeznünk, hogy az ilyen velin papíron írt, tél-éji, rettentő lelku — fajta vitői verszetekből hány kilogrammot bocsáthat t. Ürased rendelkezésünkre.

Kár volt születned Szekspir!... fényed felhomályosul! „Az bizony, ó iszony!“ Borrr!

Nagydiák. Ne sutor ultra crepidam.

Sokkal jobban teszi, t. „négyedész“ ur, ha szépen, csöndesen átválvassa a latin leczkét, el-készíti a penzumait, s nem zavarja a redékciót ilyen tollbokrátas ostobaságokkal. Az még nem tud fácskát írni, aki már olvasta Andersen meséit.

Á-y Károly. Az előzetési összeget a kiadónival megkapta. Lapunk terjesztése körül már igazán érdemeket szerzett. Fogadja halánkat. Üdv!

H-cz J-ő Pozsony. Szívesen teljesítjük kívánságát. A közlött czimre mutatványszámokat küldtünk. Köszönjük szíves érdeklődését.

Viktor. Hogy az a pajkos huszár kadét adó-ágai miatt fejbe lövi magát s hogy miatta elso-nyad a szegény Szejetnek Margit — ezt egyszerűen, ha akarjuk hisszük, ha akarjuk nem. De a közönség azt manapság tudja Isten mért, de nem kíváncsi az ilyen szívszorító történetekre. Irjon valami jobbat, a minék pontje van. Tud ön írni.

A kislutri legutóbbi huzásai.

— Január 20. —

Budapest:	4	18	41	59	28
Linz:	70	16	81	35	60
Trieszt:	14	46	17	76	7

— Január 24. —

Prága:	58	20	80	90	11
Lemberg:	74	3	61	55	70
N-Szeben:	26	62	10	80	46

Gabona árak.

A kaposvári piacoz legutóbb a következők voltak a gabona árak:

Buza	6	frt	50	kr.	—	680
Rozs	5	frt	20	kr.	—	540
Zab	6	frt	50	kr.	—	680
Kukorica	4	frt	20	kr.	—	440
Hajdina	7	frt	20	kr.		
Bab	5	frt	20	kr.		

Vonatok menetrendje.

Indul Kaposvárról:

Zákány felé, személy v. d. u. 3 48 percek	
" " " reggel 8 óra	"
" " " éjjel 3 " 38 "	"
" " gyors v. d. u. 6 " 49 "	"
Dombóvár felé, szem. v. éjjel 1 " 23 "	"
" " gyors v. d. e. 9 " 24 "	"
" " vegyes v. " 10 " 46 "	"
" " este 8 " 8 "	"

1611. sz.

Somogyvármegye alispánjától.

Pályázati hirdetés.

Somogyvármegye pénztáránál lemondás folytán üresedésbe jött s 690 frt fizetés 200 frt lakpenzzel javadalmazott ellenőri állásra, mely a folyó évi februári évnegyedes közgyűlés első napján választás útján fog betölteni, ezennel pályázatot hirdetek, s a pályázni kívánókat felhívom, hogy az 1883. évi I. t. cz. 1 és 18 §§-aiban előírt minősítéseket igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket a közgyűlés megnyitása előtt főispán ur ő méltóságánál annál inkább benyujtsák, mivel a későbbi jelentkezések a kijelölt választmány által figyelembe nem vétetnek.

Kaposvárott, 1894. évi január 18.

M a á r,

alispán.

A czimbalom-tanításban

mérsékelt ár mellett, alapos oktatást ad kotta szerint is, alulirott czimbalom művész, ki már e téren sikerrel működött s legutóbb Angliában is köztetszés mellett játszott.

Horváth István.

Lakik Kaposvárott, Zárda-utca 17. sz.

Kárpitos műhely, épület és butorgyár

Kaposvár, Korona-utca 7. szám (Darnay fivérek házában.)

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint az eddigi butorraktáramat meg-nagyobbitottam és hogy a concurrenziát kiállhattam **gőzerőre** berendeztem, hogy saját készítményű butorokkal a nagy közönség kíváncsiainak eleget tehessek.

Ezek után elvállalok bármilyen nagyobb szabású asztalos munkát ugymint: egész épületekhez szükséges asztalos munkák előállítását a legszolidabb kiállítással a legjutányosabb árakon.

Készletben tartok saját készítményű teljes szoba berendezéseket a leggyorszerűbbtől a legfinomabbig. Mindennemű **ebédlő, háló, nappali és salon** berendezéseknék bármi féle formában leendő előállítását a legizlésebben és legjutányosabban elvállalom.

Kárpitos műhelyemben készülnek mindennemű kárpitos munkák. Ezen szakból elvállalok szobák berendezését, kárpitolását és butorok esomagolását.

Gyáramban készült lószőr, tengerifü és ruganyos ágybetétek, különféle divánok, ugymint magas tölgyfa ebédlődiván, ottomán és salon garnitúrák raktáron tartatnak.

Vasbutor, hajlitott butor és képek raktáramban megtalálhatók.

Elvállalok mindennemű butor és kárpitos munkák javítását.

A midőn még a n. é. közönség figyelmét felhívom raktáram és gyáram szives megtekintésére — pártfogását kérve, maradtam

kiváló tisztelettel

PETERKA JÓZSEF,

kárpitos.

MAGYAR JÁNOS

könyvnyomdája, „Somogyi Ujság“ kiadója

Kaposvárrott, Teleky-utca 9. sz.

A nagyérdemű közönség becses figyelmébe ajánlom a legujabb betűkkel dúsan felszerelt

KÖNYVNYOMDÁMAT

hol minden a nyomdászati szakba vágó munkákat izlésesen és tisztán kiállítva készítek.

Magamat, valamint üzletemet a n. é. közönség figyelmébe ajánlva, maradtam

teljes tisztelettel

MAGYAR JÁNOS.